

به بهانه نود و پنجمین مراسم اهدای جوایز آکادمی

هرآنچه از اسکارنمی دانستید و می خواستید برسید!

ویژه

بازی های رایانه ای و آنلاین چه تاثیری در نگاه و طرز فکر کودک و نوجوان ما دارد؟

تزییق سبک زندگی از مسیر بازی های رایانه ای

۱۲

گفت وگویی «جام جم» با عوامل یک مسابقه ورزشی

ماراتن قهرمان ها در نوروز

گفت وگویی «جام جم» با فرشید شکبیا مدیر دوبلاژ سیما

عیدانه دوبله به مخاطبان قاب جادو

رسانه

۶

گفت وگویی «جام جم» با مسعود رضایی شریف آبادی، نویسنده

پرهیز از شعارزدگی در کتاب «آقای هاشمی»

فرهنگ و هنر

۱۱

نگاهی به هفدهمین جشنواره فیلم مقاومت

جشنواره استعدادیابی که «نمایشی» شد

رسانه

۱۰

به بهانه نود و پنجمین مراسم اهدای جوایز آکادمی

هرآنچه از اسکارنمی دانستید و می خواستید برسید!

نخستین جشن اهدای جوایز آکادمی علوم و هنرهای سینمایی آمریکا که با حضور ۲۷۰ نفر در هتل روزولت هالیوود برگزار شد و اصل مراسم فقط ۱۵ دقیقه به طول انجامید، از میان تمامی تولیدات سینمایی سال های ۱۹۲۷ و ۱۹۲۸ که بر پرده سینماهای لس آنجلس رفته بودند، فیلم تبلیغاتی و پروپاگاندای بال ها ساخته ویلیام ولمن اسکار بهترین فیلم سال را دریافت کرد. در همان مراسم، فرانک پوززیج و لویس مایلستون برای فیلم های آسمان هفتم و دو دلار عرب اسکارهای کارگردانی را گرفتند و همچنین امیل یایننگر (برای فیلم آخرین فرمان) و جنت گینور (برای فیلم آسمان هفتم) جوایز اسکار بازیگری را به خود اختصاص داده و به این ترتیب اولین اسکارهای اولین دوره مراسم اهدای جوایز آکادمی مابین ۲ تا ۳ فیلم متوسط و تبلیغاتی آمریکایی از دو کمیته اصلی هالیوود یعنی پارامونت و فاکس قرن بیستم تقسیم شد و آثار خوش ساختی همچون سیرک ساخته چارلی چاپلین و جمعیت به کارگردانی کینگ ویدور، مورد نظر اعضای آکادمی قرار نگرفت. در واقع مغایر فرهنگ و سبک زندگی آمریکایی به نظر رسیدند.

یعنی در همان نخستین دوره مراسم اسکار به خوبی روشن بود اهداف و مسیری که در بیانیه مراسم ۱۱ مه ۱۹۲۷ در خانه لویی بی میه بر تعیین شده بود، به طور کامل به اجرا درآمده است. از همان سال مشخص شد که آنچه مورد نظر آکادمی اسکار برای اعطای جوایز است، لزوماً ارزش های سینمایی و هنری یک فیلم نیست، بلکه میزان کاربرد تکنولوژی و مایه های ایدئولوژیک آمریکایی در درجه نخست اهمیت قرار دارد.

نخستین دوره اسکار؛ براساس مانیفست آکادمی
دو سال بعد و در شب ۱۶ ماه مه سال ۱۹۲۹، پس از مراسم

وقتی یک مراسم محلی، جهانی تبلیغ می شود!

علیرغم همه این کاستی ها و نواقص، اما پروپاگاندا و تبلیغات سرسسام آور رسانه های جهانی که اغلب در تیول همان صاحبان کمپانی های آمریکایی و اعوان و انصارشان قرار دارد، از مراسم اسکار اسطوره ای بسیار فراتر از آنچه هست، در چشم جهانیان ساخته است. به طوری که اعتبار این مراسم، بیرون از مرزهای آمریکا، افزون تر از داخل آن است. در واقع در شرایطی که بسیاری از محافل سینمایی آمریکا، خصوصاً انجمن ها و موسسات فیلم دنیا، بهترین فیلم تاریخ سینما شناخته شده، تنها سهم اش از اسکار فقط جایزه بهترین فیلمنامه بود و بس! ادلیچان، اثر ماندگار جان فورد در مقابل رویاپردازی سخاوتمندانه ویکتور فلمینگ یا بهتر بگوییم دیوید سلزنیچ در بریاد رفته و رنگ و لعاب آن رای نیابرد و قابل تامل ترین موزیکال تاریخ سینما به اعتقاد بسیاری از علاقه مندان هنر هفتم یعنی آواز در باران ساخته جین کلی و استودی دانت تنها نصیبش از اسکار، دو نامزدی بهترین موسیقی متن و بهترین بازیگر نقش دوم زن بود و دیگر هیچ. در حالی که متاسفانه موزیکال سخیفی مانند زی ری ساخته دوران افول وینست مینهالی، هشت جایزه اسکار را از آن خود کرد.

بن هور با ۱۱ جایزه اسکار در حالی سال ها رکورددار جوایز آکادمی بود که به لحاظ ساختار سینمایی و روایت بسیار ضعیف به شمار آمده و به جز صحنه هیجان انگیز اراپه رانی، شاخصه دیگری نداشت. در حالی که در همان سال یعنی ۱۹۵۹، آتاری همچون بعضی ها داشو دوست دارند (بیلی وایلدر)، تقلید زندگی (داگلاس سیرک)، شمال از شمال غربی (آلفرد هیچکاک) و ریو برارو (هاوارد هاکس) بعضاً به طور کل از دید اعضای آکادمی دور ماندند! انکار هرگز چنین فیلم هایی در سینمای آمریکا تولید نشده اند. همچنین آثار ماندنی مانند: چونندگان (جان فورد)، خواب بزرگ (هاوارد هاکس)، رود سرخ (هاوارد هاکس)، غرامت مضاعف (بیلی وایلدر)، ۲۰۰۱: یک ادیسه فضایی (استنلی کوبریک)، مرد سوم (کارول رید)، نشانی از شر (اورسن ولز)، جنگل آسفالت (جان هیوستن)، جانی گیتار (نیکلاس ری) و ده ها و صدها فیلم دیگر سینمای آمریکا که به چشم رای دهندگان اسکار نیامدند.

مراسم اسکار بیشتر جنبه یک شو و نمایش پر زرق و برق دارد. بخش پیش نمایش که به ارائه انواع مدهای لباس، مو و جواهرات روی فرش قرمز می پردازد بیش از خود مراسم اهمیت پیدا کرده است

که معمولاً سینماگران جدی به این مراسم بانمی گذارند. مارلون براندو، حتی هنگام دریافت جایزه اش برای فیلم پدر خوانده، در سالن اهدای جوایز اسکار حضور نیافت و وودی آلن، سال هاست آن را تحریم کرده و حتی برای دریافت اسکارش نیز به این مراسم نرفت. امثال دیوید لینچ و رابرت آلتمن و ترنس مالیک، کمتر در این گونه مراسم ظاهر شده اند و زان لوک گدار نیز هنگامی که برای اسکار افتخاری یک عمر فعالیت هنری دعوتش کردند، به بهانه ترس از مسافرت با هواپیما، دعوت اسکاری هارارد کرد.

اساتیدی که هیچ گاه پای شان هم به اسکار نرسید

آکادمی اسکار هیچ گاه به کارگردانی استاد مسلم تاریخ سینما یعنی آلفرد هیچکاک، جایزه نداد. تنها فیلم هیچکاک که جایزه اسکار گرفت، فیلم ربهکا بود که آن هم به دلیل تهیه کنندگی دیوید سلزنیچ، مرد قدرتمند هالیوود مورد توجه قرار گرفت و جایزه نیز در دستان وی جای داده شد. جایزه اسکار هیچ گاه به سینماگران برجسته ای همچون چارلز چاپلین، باستر کیتون، هاوارد هاکس، اورسن ولز، استنلی کوبریک و والنت دیزنی اهدا نشد و این شرمندگی تاریخی بر جبین آکادمی علوم و هنرهای سینمایی آمریکا باقی ماند.

چنین قصوری از جشنواره هایی همچون کن، برلین، ونیز و... تا حدودی پذیرفتنی است، چراکه در نهایت سلیقه ۵، ۷ یا ۹ نفر قضاوت نهایی را انجام می دهد، اما چه پاسخ قانع کننده ای می توان داشت در حالی که گفته می شود جوایز اسکار را رای بیش از ۶ تا ۸ هزار تن اعضای آکادمی تعیین می کند که از متخصص ترین فعالان هنری هریک از رشته های سینمایی هستند؟! گرچه آکادمی سعی کرد بعدها با اهدای جوایز افتخاری به برخی نامیردگان، تا حدودی آن شرمندگی را جبران کند.

وقتی چارلی چاپلین را پس از حدود ۲۰ سال تبعید از آمریکا، به روی سن دعوت کردند تا جایزه افتخاری یک عمر فعالیت هنری را به وی بدهند، همه اعضای آکادمی از وی شرمند بودند. خصوصاً که او گفت، فقط به خاطر دوستانش به آمریکا بازگشته است. آکادمی اسکار شرمند بود که اثر به یادماندنی چاپلین، یعنی لایم لایت یا روشنائی های صحنه را بعد از گذشت ۲۰ سال در فهرست کاندیداهای خود، آن هم فقط در یک رشته موسیقی متن قرار داده است. قابل ذکر است که هیچ کدام از فیلم های چارلی چاپلین به عنوان یکی از برترین فیلم سازان تاریخ سینما مانند: روشنائی های شهر، چونندگان طلا، عصر جدید، دیکتاتور بزرگ، موسیو وردو و... که هریک تحسین نسل های مختلف تماشاگر، منتقد و سینماگر را برانگیخت، حتی ذهن اعضای آکادمی را هم تکان نداد!

آکادمی اسکار به اساتید برجسته تاریخ سینما مانند سرگئی آیزنشتاین، کنجی میزوگوشی، ماساکی کوپایاشی، روبرتسون، رنه کله، روبرتو روسلینی، لوکینو ویسکونتی، مارسل کارنه، ژان کوکتو و... هم توجهی نشان نداد. گرچه به طور محدود به برخی فیلم های اینگمار برگمان، آکیرا کوروساوا، میکال آنجلو آنتونونیو، فدریکو فلینی و لوئیس بونوتل جوایزی داد اما اهم آثار معتبر و جاودانه تاریخ سینما از دید این مراسم دور ماند.

